Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

3. juuni 2021 *

Eelotsusetaotlus – Maksustamine – Käibemaks – Direktiiv 2006/112/EÜ – Artiklid 43 ja 45 – Direktiiv 2006/112/EÜ, mida on muudetud direktiiviga 2008/8/EÜ – Artiklid 44, 45 ja 47 – Teenuste osutamine – Tehingute maksustamise koht – Mõiste „püsiv tegevuskoht“ – Kinnisasja üürileandmine liikmesriigis – Kinnisasja omanik, kelle registrijärgne asukoht on Jersey saarel

Kohtuasjas C-931/19,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Bundesfinanzgerichti (föderaalne maksukohus, Austria) 20. detsembri 2019. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 20. detsembril 2019, menetluses

Titanium Ltd

versus

Finanzamt Österreich, endine Finanzamt Wien,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: koja president M. Ilešič, kohtunikud E. Juhász (ettekandja) ja C. Lycourgos,

kohtujurist: G. Hogan,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Austria valitsus, esindajad: A. Posch, F. Koppensteiner ja J. Schmoll,

– Euroopa Komisjon, esindajad: L. Mantl ja R. Lyal,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT 2006, L 347, lk 1), ja direktiivi 2006/112, mida on muudetud nõukogu 12. veebruari 2008. aasta direktiiviga 2008/8/EÜ (ELT 2008, L 44, lk 11) (edaspidi „muudetud direktiiv 2006/112“), tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud Jerseys asuva Titanium Ltd ja Finanzamt Österreichi, endine Finanzamt Wien (Austria maksuamet; endine Viini linna maksuamet, Austria) (edaspidi „maksuhaldur“), vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab Austrias asuva kinnisasja üüritulu käibemaksuga maksustamist maksustamisaastatel 2009 ja 2010.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2006/112

3 Direktiivi 2006/112 V jaotis „Maksustatavate tehingute koht“ sisaldas 3. peatükki „Teenuste osutamise koht“, milles olid toodud selle direktiivi artiklid 43–59.

4 Direktiivi 2006/112 artiklis 43 oli ette nähtud:

„Teenuse osutamise kohaks on teenuse osutaja ettevõtte asukoht või püsiv tegevuskoht, kust teenust osutatakse, või nimetatud asukoha või püsiva tegevuskoha puudumisel tema alaline elu- või asukoht või peamine elukoht.“

5 Direktiivi artikli 45 kohaselt:

„Kinnisasjaga seotud teenuste, sealhulgas kinnisvaramaaklerite ja ekspertide teenuste ning ehitustööde ettevalmistamise ja korraldamisega seotud teenuste, näiteks arhitektide ja kohapealset järelevalvet teostavate ettevõtjate teenuste osutamise kohaks on kinnisasja asukoht.“

6 Direktiivi 2006/112 artikli 193 järgi:

„Käibemaksu tasub maksukohustuslane, kelle kaubatarned või teenuste osutamine on maksustatav, välja arvatud juhtudel, kui vastavalt artiklitele 194–199 ja artiklile 202 tasub maksu teine isik.“

7 Direktiivi artiklis 194 oli sätestatud:

„1. Kui maksustatavaid kaupu tarnib või teenuseid osutab maksukohustuslane, kelle asukoht ei ole selle liikmesriigi territooriumil, kus käibemaks tasumisele kuulub, võivad liikmesriigid ette näha, et käibemaksu on kohustatud tasuma isik, kellele kaupu tarnitakse või teenuseid osutatakse.

2. Liikmesriigid määravad kindlaks lõike 1 rakendamise tingimused.“

8 Direktiivi artiklis 196 oli ette nähtud:

„Käibemaksu tasuvad maksukohustuslased, kellele osutatakse artiklis 56 nimetatud teenuseid, või isikud, kes on käibemaksukohustuslasena registreeritud selle liikmesriigi territooriumil, kus käibemaks tasumisele kuulub, ja keda nimetatakse artiklites 44, 47, 50, 53, 54 ja 55 hõlmatud teenuseid, kui teenuste osutajaks on maksukohustuslane, kelle asukoht ei ole kõnealuses liikmesriigis.“

Muudetud direktiiv 2006/112

9 Direktiiviga 2008/8 muudeti alates 1. jaanuarist 2010 direktiivi 2006/112 ning eelkõige selle V jaotise 3. peatükki ja artiklit 196.

10 Muudetud direktiivi 2006/112 artiklis 44 on sätestatud:

„Maksukohustuslasele, kes sellisena tegutseb, osutatavate teenuste osutamise kohaks on nimetatud isiku ettevõtte asukoht. Juhul, kui neid teenuseid osutatakse maksukohustuslase püsivale tegevuskohale, mis asub mujal kui tema ettevõtte asukohas, on nende teenuste osutamise kohaks nimetatud püsiva tegevuskoha koht. Sellise ettevõtte asukoha või püsiva tegevuskoha puudumisel on teenuste osutamise kohaks neid teenuseid saava maksukohustuslase alaline elu- või asukoht või peamine elukoht.“

11 Direktiivi artiklis 45 on ette nähtud:

„Mittemaksukohustuslasele osutatavate teenuste osutamise kohaks on teenuse osutaja ettevõtte asukoht. Juhul, kui neid teenuseid osutatakse teenuse osutaja püsivast tegevuskohast, mis asub mujal kui tema ettevõtte asukohas, on nende teenuste osutamise kohaks nimetatud püsiva tegevuskoha koht. Sellise ettevõtte asukoha või püsiva tegevuskoha puudumisel on teenuste osutamise kohaks teenuse osutaja alaline elu- või asukoht või peamine elukoht.“

12 Direktiivi artikkel 47 on sõnastatud järgmiselt:

„Kinnisasjaga seotud teenuste, sealhulgas ekspertide ja kinnisvaramaaklerite teenuste, hotelli- või muude sarnaste majutusteenuste, näiteks puhkelaagrite või kämpinguna kasutamiseks ettenähtud paikade majutusteenuste, kinnisasja kasutamise õiguste andmise teenuste ning ehitustööde ettevalmistamise ja korraldamisega seotud teenuste, näiteks arhitektide ja kohapealset järelevalvet teostavate ettevõtjate teenuste osutamise kohaks on kinnisasja asukoht.“

13 Muudetud direktiivi 2006/112 artiklid 193 ja 194 on identsed direktiivi 2006/112 artiklitega 193 ja 194.

14 Muudetud direktiivi 2006/112 artikli 196 kohaselt:

„Käibemaksu tasuvad kõik maksukohustuslased ja käibemaksukohustuslasena registreeritud juriidilistest isikutest mittemaksukohustuslased, kellele osutatakse artiklis 44 nimetatud teenuseid, juhul kui teenuseid osutab maksukohustuslane, kelle asukoht ei ole liikmesriigis.“

Rakendusmäärus (EL) nr 282/2011

15 Nõukogu 15. märtsi 2011. aasta rakendusmääruse (EL) nr 282/2011, millega sätestatakse direktiivi 2006/112 rakendusmeetmed (ELT 2011, L 77, lk 1), põhjenduses 14 on märgitud:

„Selleks et tagada maksustatava tehingu asukoha eeskirjade ühetaoline kohaldamine, tuleks täpsustada selliseid mõisteid nagu maksukohustuslase ettevõtte asukoht, püsiv tegevuskoht, isiku alaline elu- või asukoht ja peamine elukoht. Võttes arvesse Euroopa [Liidu] Kohtu praktikat, peaks võimalikult selgete ja objektiivsete kriteeriumide kasutamine hõlbustama kõnealuste mõistete rakendamist.“

16 Rakendusmääruse artiklis 11 on sätestatud:

„1. Direktiivi 2006/112/EÜ artikli 44 kohaldamisel on „püsiv tegevuskoht“ mis tahes tegevuskoht peale käesoleva määruse artiklis 10 osutatud ettevõtte asukoha, mida iseloomustab inimeste ja tehniliste vahendite poolest piisavalt püsiv ja sobiv struktuur, mis võimaldab sellel tegevuskohal saada ja seal kasutada sellele tegevuskohale vajalikke teenuseid.

2. Järgmiste artiklite kohaldamisel on „püsiv tegevuskoht“ mis tahes tegevuskoht peale käesoleva määruse artiklis 10 osutatud ettevõtte asukoha, mida iseloomustab inimeste ja tehniliste vahendite poolest piisavalt püsiv ja sobiv struktuur, mis võimaldab sellel tegevuskohal pakkuda enda osutatavaid teenuseid:

a) direktiivi 2006/112/EÜ artikkel 45;

b) alates 1. jaanuarist 2013 direktiivi 2006/112/EÜ artikli 56 lõike 2 teine lõik;

c) alates 31. detsembrist 2014 direktiivi 2006/112/EÜ artikkel 58;

d) direktiivi 2006/112/EÜ artikkel 192a.

3. Käibemaksukohustuslasena registreerimise numbri omamine ei ole iseenesest piisav, et järeldada, et maksukohustuslasel on püsiv tegevuskoht.“

17 Rakendusmääruse nr 282/2011 artikli 65 järgi kohaldatakse seda määrust, mis jõustus kahekümnendal päeval pärast avaldamist, st 12. aprillil 2011, alates 1. juulist 2011.

Austria õigus

18 1994. aasta käibemaksuseaduse (Umsatzsteuergesetz 1994, *BGBl.* 663/1994) (edaspidi „käibemaksuseadus“) kuni 31. detsembrini 2009 kohaldatava redaktsiooni § 19 lõikes 1 oli sätestatud:

„Maksu tasumise eest vastutab § 1 lõike 1 punktides 1 ja 2 nimetatud juhtudel ettevõtja, § 11 lõikes 14 nimetatud juhul arve väljastaja.

Muude soorituste (välja arvatud föderaalteede kasutamise lubamine tasu eest) ja töövõtu puhul tasub maksu soorituse saaja, kui:

– soorituse tegija elukoht (asukoht), tavaline viibimiskoht või püsiv tegevuskoht [*Betriebsstätte*] ei ole Austrias ja

– soorituse saaja on ettevõtja või avalik-õiguslik juriidiline isik.

Soorituse tegija vastutab maksu tasumise eest.“

19 UStG alates 1. jaanuarist 2010 kehtiva redaktsiooni § 19 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Maksu tasumise eest vastutab § 1 lõike 1 punktides 1 ja 2 nimetatud juhtudel ettevõtja, § 11 lõikes 14 nimetatud juhul arve väljastaja.

Muude soorituste (välja arvatud föderaalteede kasutamise lubamine tasu eest) ja töövõtu puhul tasub maksu soorituse saaja, kui:

– soorituse tegija elukoht (asukoht), tavaline viibimiskoht või soorituses osalenud püsiv tegevuskoht [*Betriebsstätte*] ei ole Austrias ja

– soorituse saaja on ettevõtja § 3a lõike 5 punktide 1 ja 2 tähenduses või avalik-õiguslik juriidiline isik, kes ei ole ettevõtja § 3a lõike 5 punkti 3 tähenduses.

Soorituse tegija vastutab maksu tasumise eest.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

20 Titanium on äriühing, mille registrijärgne asukoht ja juhatus asuvad Jerseys ning mille tegevusalad on kinnisvara, varahaldus ja elamumajandus.

21 Maksustamisaastatel 2009 ja 2010 andis see äriühing talle Viinis (Austria) kuuluva kinnisasja käibemaksuga maksustatavalt üürile kahele Austria ettevõtjale.

22 Nende tehingute tegemiseks, mis moodustasid Titaniumi ainsa tegevuse Austrias, volitas see äriühing kinnisvarahaldusega tegeleva Austria äriühingu vahendama teenuseosutajaid ja tarnijaid, arvestama üürisummasid ja kõrvalkulusid, korraldama registritoiminguid ja ette valmistama käibedeklaratsioone. Neid teenuseid osutas käsundisaaja muudes kui Titaniumile kuuluva kinnisasja ruumides.

23 Titaniumile jäi siiski õigus otsustada üürilepingute sõlmimine ja ülesütlemine ning nende majanduslikud ja õiguslikud tingimused, investeeringute ja remondi tegemine ning nende rahastamine, kolmandate isikute valimine muude teenuste osutamiseks ja lõpuks kinnisvarahalduse pakkuja valimine, temaga lepingu sõlmimine ja järelevalve.

24 Kuigi Titanium leidis, et ta ei ole kohustatud tasuma käibemaksu seoses kinnisasja üürileandmisega, kuna tal ei olnud Austrias püsivat tegevuskohta, oli maksuhaldur seisukohal, et üürile antud kinnisasi kujutab endast sellist püsivat tegevuskohta, ning määras seetõttu nimetatud äriühingu suhtes kindlaks maksustamisaastatel 2009 ja 2010 tasumisele kuuluva käibemaksu summa.

25 Titanium esitas Bundesfinanzgerichtile (föderaalne maksukohus, Austria) maksuhalduri otsuste peale kaebuse ja väitis, et kuna puuduvad töötajad, ei saa kinnisasja, mille ta üürile andis, pidada püsivaks tegevuskohaks.

26 Maksuhaldur rõhutas, et 2000. aasta käibemaksudirektiivi (Umsatzsteuerrichtilinien 2000) järgi tuleb ettevõtjat, kellele kuulub Austrias kinnisasi, mille ta on üürile andnud käibemaksu tasumise kohustusega, kohelda samamoodi nagu riigisisest ettevõtjat ning teenuse saaja ei ole kohustatud selle tehingu pealt käibemaksu tasuma. Seega on kinnisasja üürileandmise korral alati tegemist püsiva tegevuskohaga.

27 Eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitab siinkohal, et riigisisene õigusnorm, mida ta peab kohaldama, on UStG § 19 lõige 1, mis näeb ette, et maksu tasumise kohustus läheb üle teenuse saajale, kui ettevõtja ei tegele riigis majandustegevusega ega oma seal püsivat tegevuskohta (*Betriebsstätte*). Ta täpsustab, et selle sättega ei võetud üle mitte ainult direktiivi 2006/112 artikkel 196, vaid ka artikkel 194.

28 Nimetatud kohus märgib samuti, et 17. juuli 1997. aasta kohtuotsusest ARO Lease (C-190/95, EU:C:1997:374) ja 7. mai 1998. aasta kohtuotsusest Lease Plan (C-390/96, EU:C:1998:206) tuleneb, et mõiste „püsiv tegevuskoht“ eeldab, et teenuseosutajal on konkreetselt oma töötajad ja teise ettevõtja töötajate kasutamine lepingu alusel ei ole piisav selle mõiste kasutamiseks.

29 Sellega seoses rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et mitu Saksa maksukohut on asunud seisukohale, et kuigi tuulegeneraatoril puuduvad töötajad, saab seda siiski pidada püsivaks tegevuskohaks, kui see on märkimisväärse väärtusega ja võimalikult kõrge stabiilsusega rajatis. Ta märgib siiski, et tänaseni ei ole Bundesfinanzhof (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim maksukohus) selle kohta otsust teinud.

30 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekib seega küsimus seoses mõistega „püsiv tegevuskoht“ põhikohtuasjas kõne all oleva tegevuse puhul, mille käigus ei kasutata mingeid tehnilisi vahendeid ega inimesi.

31 Neil asjaoludel otsustas Bundesfinanzgericht (föderaalne maksukohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas mõistet „püsiv tegevuskoht“ tuleb tõlgendada nii, et alati on nõutav töötajate ja tehniliste vahendite olemasolu ning seetõttu peavad tegevuskohas igal juhul olemas olema teenuseosutaja töötajad, või saab Austrias asuva kinnisasja maksustatava üürileandmise konkreetsel juhul, mis on ainult talumiskohustusele vastav passiivne sooritus (*Duldungsleistung*), käsitleda seda kinnisasja „püsiva tegevuskohana“ ka ilma töötajateta?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

Küsimuse vastuvõetavus

32 Austria valitsus väidab, et põhikohtuasjas ei ole kohaldatavad direktiivi 2006/112 artikkel 43 ja muudetud direktiivi 2006/112 artikkel 44, vaid kohaldada tuleb direktiivi 2006/112 artiklit 45 ja muudetud direktiivi 2006/112 artiklit 47, mis näevad ette, et kinnisasjaga seotud teenuste osutamise kohaks on kinnisasja asukoht.

33 Ta järeldab sellest, et selles kohtuasjas on kohaldatav direktiivi 2006/112 artikkel 194 ja muudetud direktiivi 2006/112 artikkel 194, mitte aga direktiivi 2006/112 artikkel 196 ja muudetud direktiivi 2006/112 artikkel 196, nagu seda eeldas eelotsusetaotluse esitanud kohus.

34 Selles osas väidab Austria Vabariik, et direktiivi 2006/112 artikkel 194 ja muudetud direktiivi 2006/112 artikkel 194 annavad liikmesriikidele valikuõiguse ja võimaluse määrata kindlaks selle sätte kohaldamise tingimused, jättes neile võimaluse otsustada, kas maksu tasumise kohustus läheb üle isikule, kellele kaupu tarnitakse või teenuseid osutatakse, mistõttu Austria seadusandja tehtud valik võtab eelotsusetaotluse esitanud kohtu esitatud küsimuselt eseme.

35 Austria valitsus järeldab sellest, et mõistel „püsiv tegevuskoht“ puudub seos põhikohtuasjaga, mistõttu on põhjendatud pidada eelotsusetaotlust vastuvõetamatuks.

36 Selle kohta tuleb märkida, et vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale on ELTL artiklis 267 ette nähtud Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute koostöö raames üksnes asja menetleval ja selles tehtava lahendi eest vastutaval liikmesriigi kohtul õigus kohtuasja eripära arvesse võttes hinnata nii eelotsuse vajalikkust asjas otsuse langetamiseks kui ka Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust. Seega, kui küsimused on esitatud liidu õiguse tõlgendamise kohta, on Euroopa Kohus üldjuhul kohustatud otsuse tegema (29. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, C-383/19, EU:C:2021:337, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Sellest järeldub, et eeldatakse, et liidu õiguse tõlgendamise küsimused, mis liikmesriigi kohus on esitanud õiguslikus ja faktilises raamistikus, mille ta on määratlenud omal vastutusel ja mille paikapidavust Euroopa Kohus ei pea kontrollima, on asjakohased. Euroopa Kohus võib liikmesriigi kohtu esitatud eelotsusetaotluse jätta läbi vaatamata üksnes juhul, kui on ilmne, et taotletaval liidu õiguse tõlgendamisel puudub igasugune seos põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega, kui probleem on hüpoteetiline või kui Euroopa Kohtule ei ole teada vajalikke faktilisi või õiguslikke asjaolusid, et anda tarvilik vastus talle esitatud küsimustele (1. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Úrad špeciálnej prokuratúry, C-603/19, EU:C:2020:774, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

38 Käesoleval juhul selgitas eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtule saadetud 19. augusti 2020. aasta dokumendis, et viimasele esitatud küsimus puudutab üldiselt direktiivis 2006/112 ja rakendusmääruses nr 282/2011 sisalduva mõiste „püsiv tegevuskoht“ tõlgendamist ning et küsimusel puudub konkreetne side selle direktiivi artikliga 194 või artikliga 196. Ta rõhutas, et küsimus, kas põhikohtuasi kuulub ühe või teise nimetatud artikli kohaldamisalasse, on lõppkokkuvõttes kõrvalise tähtsusega, kuna mõlemad artiklid tõstatavad küsimuse, millises riigis maksukohustuslane asub, mis tähendab, et mõlemal juhul tuleb otsustada, kas tegemist on püsiva tegevuskohaga või mitte.

39 Järelikult ei ole Austria Vabariigi õiguslik seisukoht ainus mõeldav tõlgendusvõimalus, mistõttu ei järeldu sellest eelotsuse küsimuse vastuvõetamatust.

Sisulised küsimused

40 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas liikmesriigis üürile antud kinnisasi kujutab endast püsivat tegevuskohta direktiivi 2006/112 artikli 43 ning muudetud direktiivi 2006/112 artiklite 44 ja 45 tähenduses olukorras, kus kinnisasja omanikul puuduvad üürileandmisega seotud teenuse osutamiseks oma töötajad.

41 Kõigepealt tuleb märkida, et eelotsusetaotluse esitanud kohus ei täpsusta, kas ta soovib teada, kas seda kinnisasja saab pidada sellise maksukohustuslase püsivaks tegevuskohaks, kes saab kinnisasja üürimisega seoses teenuseid, või kas kinnisasja saab pidada sellise maksukohustuslase püsivaks tegevuskohaks, kes osutab kinnisasja üürimisega seoses teenuseid. Eelotsuse küsimusele on siiski võimalik vastata mõlemat olukorda arvestades.

42 Mõiste „püsiv tegevuskoht“ eeldab Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt, et see tegevuskoht on teatava minimaalse suurusega ning seal on alaliselt olemas asjaomaste teenuse osutamiseks vajalikud inimesed ja tehnilised vahendid. Seda tegevuskohta iseloomustab seega inimeste ja tehniliste vahendite poolest piisavalt püsiv ja sobiv struktuur, mille abil on võimalik iseseisvalt asjaomaseid teenuseid osutada (28. juuni 2007. aasta kohtuotsus Planzer Luxembourg, C-73/06, EU:C:2007:397, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika). Eelkõige ei saa „püsiva tegevuskoha“ mõiste alla kuuluda struktuur, millel puuduvad oma töötajad (vt selle kohta 17. juuli 1997. aasta kohtuotsus ARO Lease, C-190/95, EU:C:1997:374, punkt 19).

43 Seda kohtupraktikat toetab rakendusmääruse nr 282/2011 artikkel 11, mille kohaselt iseloomustab püsivat tegevuskohta eelkõige „inimeste ja tehniliste vahendite poolest“ sobiv struktuur. Kuigi on tõsi, et rakendusmäärust kohaldatakse selle artikli 65 järgi alles alates 1. juulist 2011 ja see ei ole seega *ratione temporis* põhikohtuasjas kohaldatav, on rakendusmääruse põhjenduses 14 märgitud, et selle eesmärk on täpsustada teatavaid mõisteid, sealhulgas mõistet „püsiv tegevuskoht“, võttes arvesse Euroopa Kohtu praktikat.

44 Käesoleval juhul nähtub Euroopa Kohtule esitatud toimikust, et põhikohtuasja kaebajal ei ole Austrias oma töötajaid ja ta kasutab teatavate haldusülesannete täitmiseks inimesi, kellega ta on sõlminud vastava lepingu, kusjuures kõik asjaomase kinnisasja üürileandmisega seotud olulised otsused langetab ta ise.

45 Kuid kinnisasja puhul, millel puuduvad töötajad, kes annaksid võimaluse iseseisvalt tegutseda, ei ole ilmselgelt täidetud kohtupraktikas püsivaks tegevuskohaks kvalifitseerimiseks ette nähtud kriteeriumid ei direktiivi 2006/112 ega muudetud direktiivi 2006/112 tähenduses.

46 Eeltoodut arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et liikmesriigis üürile antud kinnisasi ei kujuta endast püsivat tegevuskohta direktiivi 2006/112 artikli 43 ega muudetud direktiivi 2006/112 artiklite 44 ja 45 tähenduses olukorras, kus selle kinnisasja omanikul puuduvad üürileandmisega seotud teenuste osutamiseks oma töötajad.

Kohtukulud

47 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

Liikmesriigis üürile antud kinnisasi ei kujuta endast püsivat tegevuskohta nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 43 ega nõukogu 12. veebruari 2008. aasta direktiiviga 2008/8/EÜ muudetud direktiivi 2006/112 artiklite 44 ja 45 tähenduses olukorras, kus selle kinnisasja omanikul puuduvad üürileandmisega seotud teenuste osutamiseks oma töötajad.

Allkirjad